

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De Vises Steen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893299944928/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

lede den, da i Morgenskjæret han paa sin piilsnare Hest red tilbage over de fløielsgrønne Enge i Hjemmets Have ind i det fædrene Slot, og Ædelstenen kastede et saa himmelsk Lys og [51] Skjær over Bogens Blade, at det blev synligt, hvad der stod skrevet om Livet bag Graven. Søsteren drømte ikke at komme ud i den vide Verden, det kom hende ikke i Tanke, hendes Verden var hendes Faders Huus.

»Jeg rider ud i den vide Verden!« sagde den Ældste; »prøve maa jeg dog dens Færd og tumle mig mellem Menneskene; kun det Gode og det Sande vil jeg, med disse værner jeg om det Skjønne. Meget skal blive anderledes, naar jeg kommer med!« ja, han tænkte kjækt og stort, som vi Alle gjøre det hjemme i Kakkelovnskrogen, før vi komme ud i Verden og prøve Regn og Rusk og Tornebuske.

15 De fem Sandser indad og udad vare hos ham, som hos de andre Brødre, høist udmærkede, men hver af dem havde især en Sands, der i Styrke og Udvikling overgik alle de andre; hos den Ældste var det *Synet*, det skulde især komme ham tilgode. Han havde Øine for alle Tider, sagde han, Øine for alle Folke- 20 færde, Øine, der kunde see lige ned i Jorden, hvor Skattene laae, og lige ind i Menneskenes Bryst, som om der kun var en Glasrude for, – det vil da sige, han saae Meer, end vi kunne see paa Kinden, der rødmer og blegner, Øiet, der græder eller leer. Hjort og Antilope fulgte ham til Grændsen Vester paa, og der 25 kom de vilde Svaner og fløj mod Nordvest, dem fulgte han, og saa var han langt ude i den vide Verden, langt fra Faderens Land, der strakte sig: »østerud til Verdens Ende.«

Naa, hvor han spilede Øinene op! der var Meget at see, og det er altid noget Andet at see Stedet og Tingen selv, end at [42] faae det ved Billeder, om disse ere nok saa gode, og de vare overordenlig gode, de hjemme i hans Faders Slot. Han var nærved, i det første Øieblik, at tabe begge Øinene af Forbanselse over alt det Skrammel, al den Fastelævnsspis-Pynt, der var stillet op som det Skjønne, men han tabte dem ikke, han havde anden 35 Bestemmelse for dem.

Grundigt og særligt vilde han gaae tilværks i Erkjendelse af det Skjønne, Sande og Gode, men hvorledes stod det til dermed? han saae, som oftest fik det Hæslige Bouquetten, hvor det Skjønne skulde have den, det Gode blev tidt ikke bemærket,

1 i Morgenskjæret laa] han, i M. »C«, i M. han »D«. 16 hver] Enhver »C«, hver »D«. 22 Meer] mere O, Meer A, Mere »C« »D«, Meer A². 23 græder] serger O. 34 overordenlig] overordentlig O. 37 til dermed?] til O. 38 som] at som »C«, som »D«.